

[Hans Rasmussen.]

at faa dette Ønske opfyldt. Og vi kan naturligvis heller ikke for vort Vedkommende ganske lukke op og give fri Indvandring.

Vi kan tiltræde de Ændringer, der er foreslaaet af den højtærede Minister, tagende Sigte paa Lempelse af Bestemmelserne i den hidtil gældende Lov. Det gælder saavel Bestemmelserne om det forlængede Ophold for Udlændinge, der har Opholdsbog, som Bestemmelsen i § 7. Denne sidste er jeg for øvrigt ikke sikker paa betyder saa overdrevet meget, men vi modsætter os ikke den Bemyndigelse, der derved gives Administrationen. Min Gruppe deler fuldt ud Ønsket om snarest gørligt at komme tilbage til de tidligere normale Tilstande, men vi kan naturligvis ikke lade os bestemme af vore Ønsker, vi maa regne med Forholdene, som de er, og de er altsaa saaledes, at vi maa medvirke til en Forlængelse af det Stykke Krigstidslovgivning, vi her staar overfor.

Maa jeg i Anledning af de Forhandlinger, der har været ført sigtende til at lette Samkvemmet mellem de nordiske Nationer, udtale min Paaskønnelse af det Initiativ, Foreningen „Norden“ har taget i saa Henseende. Det forekommer mig, at det giver Udtryk for et Ønske, der har Tilslutning i vide Kredse i de nordiske Lande. Jeg sætter Pris paa dette Initiativ og ønsker at udtale min Anerkendelse deraf.

Maa jeg benytte Lejligheden til i Anledning af Bestemmelsen i § 1, hvor der er Tale om det almindelige Eftersyn af Rejsepass og lignende, at udtale Ønsket om, at man paa de Steder, hvor Eftersynet skal foretages, ogsaa hvad det ydre angaar, anstrænger sig for, at det kan komme til at foregaa under saa tiltalende Forhold som vel muligt. Jeg tænker her paa de Forhold, under hvilke Paseftersynet finder Sted i Københavns Havn ved rejsendes Ankomst med Øresundsbaadene fra Sverige. Jeg erindrer, at der i sin Tid er gjort Ophævelser over de lidet tiltalende Forhold, hvorunder dette Paseftersyn finder Sted, og jeg fandt den Gang, at denne Paatale var paa sin Plads, og at man andre Steder foretager Paseftersynet under noget mere tiltalende ydre Vilkaar, end Tilfældet er hos os. Jeg synes, der var Anledning til at udtale Øn-

sket om, at den Størekasse, man har staaende i Havnegade, hvor Statspolitiet foretager dette Paseftersyn, og som altsaa de fremmede skal passere igennem, kunde blive erstattet med et lidt mere tiltalende Hus. Jeg har undertiden haft Indtrykket af, at en og anden kunde faa den Opfattelse, naar han kom fra Udlandet, at han var mindre velkommen, og jeg tillader mig derfor at gøre denne Henstilling til rette vedkommende.

Pürschel: Som den højtærede Justitsminister udtalte, er i Landstinget dette Lovforslag, som oprindeligt var foreslaaet at skulle have Gyldighed i 5 Aar, blevet ændret til kun at skulle gælde i 2 Aar. Ud fra en Betragtning, jeg mange Gange har gjort mig til Talsmand for her i Tinget, at man ikke skal have disse Bestemmelser om Revision efter kort Tids Forløb eller have Love af særlig kortvarig Gyldighed, maa jeg for mit personlige Vedkommende beklage, at denne Ændring er sket. Jeg har nemlig ikke nogen Tro til, at Tilstanden ude i den store Verden i Løbet af to Aar vil ændre sig paa afgørende Maade for de Forholds Vedkommende, her er Tale om, og jeg tror, vi derfor igen om to Aar vil komme til at staa overfor en Forlængelse af denne Lovs Gyldighed. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, hvad han sagde i Landstinget, at hvis Forholdene virkelig forandrer sig, er der ingen Tvivl om, at Trykket vil være saa stærkt, at en Ændring vil komme ganske af sig selv. Derfor tror jeg, at det, der oprindeligt var foreslaaet af den højtærede Justitsminister, var praktisk. Men fra tre Partiernes Side i Landstinget, derunder ogsaa det Parti, jeg tilhører, blev det jo udtalt, at man var betænkelig ved Lovens lange Varighed, og det er der nu ikke noget at gøre ved. Det vilde være haabløst at prøve paa at føre dette tilbage, saa det skal jeg afholde mig fra.

Der er naturligvis noget tiltalende i dette at søge at vende tilbage til friere Forhold paa disse Omraader. Det er tiltalende, særlig for en dansk Betragtning, og det kan vi jo ogsaa være enige om at ønske. Men det gælder her som overalt, at man maa indrette sig efter den Verden, der omgiver en, og den Verden, der omgiver en, er nu ikke saa god, som den burde være. Derfor er det nød-